

Sygn. akt VI U 1761/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2018r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Romuald Dalewski

Protokolant – sekretarka Katarzyna Słaba

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2018r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: B. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 28 września 2017r., znak: (...)

w sprawie: B. B.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

1) zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 28 września 2017r., znak: (...)w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu B. B. prawo do emerytury od dnia 1 września 2017r.,

2) stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

VI U 1761/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 września 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania ubezpieczonemu B. B. prawa do emerytury. Organ rentowy powołał się na przepisy art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2016 roku, poz. 887/ i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 z 1983 r., poz. 43.). W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż ubezpieczony nie spełnia wymogów określonych w /w przepisach, ponieważ nie udokumentował wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony złożył odwołanie od tej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż w warunkach szczególnych pracował od dnia 1 maja 1975 roku do dnia 30 kwietnia 1977 roku w (...) Kombinacie (...) w B. oraz od dnia 5 maja 1977 roku do 31 marca 1992 roku w Przedsiębiorstwie (...) w B., na okoliczność czego wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań wskazanych w odwołaniu świadków.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony B. B. (ur. dnia (...)), dnia 1 września 2017 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Organ rentowy uznał za udokumentowany staż ubezpieczeniowy na dzień 31 grudnia 1998 roku w wymiarze 27 lat, 2 miesięcy i 26 dni, w tym żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

- okoliczności bezsporne

Sporną pozostawała okoliczność czy ubezpieczony przez okres, co najmniej 15 lat był zatrudniony w warunkach szczególnych, czy taki charakter miało zatrudnienie ubezpieczonego w spornym okresie czasu w Przedsiębiorstwie (...) w B. i w (...) Kombinacie (...) w B..

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, na podstawie, którego ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony B. B. w okresie od dnia 1 września 1971 roku do dnia 30 kwietnia 1977 roku był zatrudniony w (...) Kombinacie (...) w B.. W latach 1971-1974 ubezpieczony pracował tam jako uczeń, a następnie po ukończeniu kursów operatora spycharki, jako pomocnik operatora. Od 1 maja 1975 rozpoczął pracę jako samodzielny operator spycharki pracując na maszynie (...) S-110, o mocy 150 koni mechanicznych. Była to duża spycharka gąsienicowa. Jako operator spycharki ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, w godzinach od 6 do 14, a gdy była taka potrzeba to dłużej. Do jego obowiązków należało wykonywanie prac ziemnych na budowach realizowanych przez przedsiębiorstwo oraz na bocznicy kolejowej przy opróżnianiu wagonów. Na bocznicy kolejowej jego zadanie polegało na napychaniu kruszywa na kratownicę, gdzie z kolei przez lej kruszywo spadało na taśmociągi i było nimi transportowane do silosów i na hałdy. Ubezpieczony stale wykonywał wymienione wyżej czynności. W czasie zatrudnienia w (...) Kombinacie (...) nie odbywał służby wojskowej, ani też nie korzystał z urlopów bezpłatnych i nie miał dłuższych przerw w pracy.

W okresie od 5 maja 1977 roku do 31 marca 1992 roku i od 2 kwietnia 1992 roku do 30 maja 1992 roku ubezpieczony pracował w Przedsiębiorstwie (...) w B. na stanowisku operatora spycharki. Pracował tam w pełnym wymiarze czasu pracy, z tym, że faktycznie praca wykonywana była przez kilkanaście godzin dziennie, w tym w soboty i niedziele. W ramach swoich obowiązków wykonywał roboty ziemne polegające na wykonywaniu wykopów pod bloki i hale, budował drogi i wysypiska, dokonywał niwelacji i rekultywacji. Ubezpieczony stale wykonywał wymienione wyżej czynności. W czasie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w B. nie korzystał z urlopów bezpłatnych i nie miał dłuższych przerw w pracy.

Ubezpieczony B. B. pracował również w warunkach szczególnych w Przedsiębiorstwie Usług (...) (następcą prawnym jest (...) sp. z o.o.) w okresie od 7 marca 1994 roku do 30 czerwca 1995 roku na stanowisku operatora spycharki przy wywozie nieczystości stałych i płynnych, a także w okresie od 1 lipca 1995 roku do 31 stycznia 1996 roku w Zakładzie (...) w B. jako operator spycharki i operator przy wywozie nieczystości stałych i płynnych.

-dowód: zeznania świadków: H. R. k.29 akt sądowych, W. W. k.30 akt sądowych, W. B. k-44-45 akt sądowych, W. O. k-45 akt sądowych; zeznania ubezpieczonego k. 28-29 akt sądowych; akta osobowe ubezpieczonego k. 16,18 akt sądowych; świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach k-24.

Przedstawione dowody były podstawą powyższego stanu faktycznego, ponieważ nie zawierają sprzeczności, wzajemnie się uzupełniają, tworzą spójną logiczną całość, ich wiarygodność nie została zakwestionowana przez organ rentowy.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał oceny omówionego wyżej stanu faktycznego w kontekście przepisów art.184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 roku, poz.887 / oraz

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 z 1983 r., poz. 43.)

Zgodnie z treścią art. 184. ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32-34, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.(art. 184 ust 2)

Zgodnie z treścią art.32 ust 1 cytowanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet.)

Z kolei przepisy rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 lutego 1983r, które nadal zachowały swoją moc na warunkach określonych w art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), mają zastosowanie do wszystkich pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, a okresy te stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Wskazać należy, iż dla celów ustalenia uprawnień do przyznania emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli w procesie produkcji wykonywanej w tych działach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów w/w rozporządzenia to wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim nadzorze i kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w tym zeznania świadków będących współpracownikami powoda oraz dokumenty składające się na akta osobowe ubezpieczonego wykazało jednoznacznie, iż ubezpieczony w omawianym okresie wykonywał zatrudnienie w warunkach szczególnych. Wykonywana przez niego praca wymieniona jest w wykazie „A” w dziale V poz. 3 (prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych) Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 z 1983 r., poz. 43.) i jest pracą o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości.

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że ubezpieczony posiada wymagany 15 letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych, zatem spełnia wszystkie wymagane przesłanki do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury na mocy cytowanego art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art.477¹⁴§ 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

W punkcie 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno - rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy brak było podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, pomimo uwzględnienia odwołania ubezpieczonego. Ubezpieczony za sporny okres zatrudnienia nie przedłożył świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Mając na uwadze sformalizowany przebieg postępowania przed organem rentowym jak również występujące ograniczenia dowodowe, do przyznania ubezpieczonemu prawa do żądanego świadczenia konieczne było przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność warunków świadczenia pracy przez odwołującego w spornym okresie.

SSO Romuald Dalewski